

zoo breed in de kerk zat met al dat lichte lint op haar hoed en 't goud van haar bellen, haar ketting en 't slot van haar kerkboek, dat zoo schitterde. Al dacht ze veel over die Berkenhoeve, al droomde ze er 's nachts nare, griezelige droomen van. ze sprak er overdag nooit over. Ze was vroolijk, dikwijls uitgelaten en haar stem klonk dan zoo vreemd, zoo jong in die stille omgeving van gebrekkige oudjes in die warme, zonnige huiskamer, waar steeds tabaksdamp hing van Piets pijp en een koffiegeur van Bets koffiekannetje, dat den heelen dag door op de potkachel stond

't Was de avond voor Sint-Nicolaas, toen verkouden Marietje vroeg naar bed was gestuurd.

„Zeg, dames,” verbrak Piet de stilte, die altijd volgde als daarboven de kleine voetjes niet meer trippelden, „moeten we 't niet eens laten rijden voor het kleine nest van boven.”

„Ja, och Heere ja,” teemde Bet en Gijsje heel geheimzinnig, „ze heeft der schoentjes al uitgezet.”

„Der vilten sloffies ook,” viel Mat in. „ik weet al de plekjes.”

„Nou, laten we dan wat verzinnen... mijn present,” en heel gewichtig haalde Bet een paar blauwe, polsmofjes uit haar zak met een triumfantelijk lachje om haar mond. „Ze waren al af vóór November.”

„Och, ik dacht, dat jelui er niet om zoudt denken en toen heb ik dit verleden van een koopman gekocht en Gijsje haalde een sprookjesboek met hel gekleurde platen en een doosje met kraaltjes uit haar latafel. „'t Kind is zoo razend gek op lezen en kraaltjes rijgen is wat nieuws voor haar!”

„Hum ja,” bromde Piet en dan ineens. „allo, oude jongen, der op uit. Ik ga nog wat Klaasmannekes voor haar koopen.”

„Je bouffante omdoen, Piet,” waarschuwde Matje.

Buiten voor den kleinen bakkerswinkel telde hij zijn opgespaard zakgeld, heel onhandig met zijn pijnlijke vingers... vijftig cents... hij wist 't eigenlijk ook wel, dus een kwartje besteden, dan hield hij de helft over voor wat pijptabak.

Moeders en vaders met lachende, vragende kinderen verdrongen zich om de tafel, waar, op een wit servet al de heerlijkheden waren uitgestald... en daarboven ons kleintje — dacht Piet — een fijn poppetje, zonder vader en moeder, zoo eenig moet ze haar leventje door, midden onder ons oudjes, bijna afgeleefde menschen en Mat, die 't altijd zoo druk met den winkel heeft. — Weer keek hij naar de kinderen, die om poppetjes en beestjes van chocolade vroegen... en hij besteedde het andere kwartje ook.

Kuchend bukten de oudjes over de kleine, smalle schoentjes, over de klompjes en de uitgetrapté vilten sloffen en de oude oogen knipten en ze legden met veel overleg kleine letters en poppetjes van suiker tusschen de polsjes en Matje voegde er een mooi naaidoosje bij, met een groen kussen er op en schotsch gerij erin.

„Ik kan 't natuurlijk niet zien, maar komen mijn polsjes wel goed uit?” zeurde Bet.